

DÜŠEVNÍ LIST

Mesečne verske novine.

Vu iméni přékmurske evang. šinjorije reditel
i vódváńnik: FLISÁR JÁNOŠ,
Murska Sobota.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševní list“ M. Sobota.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvonstvo 20 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednók na mēsec.

Naprejpłačilo gorivzeme vsáki ev. dühovńík i vučitel.

Risáli.

V čakanja tihi dnévaj, v vrēmeni med Kristušovoga vnēbozastoplēnja svētkom i med risáli so Kristušovi apoštolje v skūpnój, gorēčoj molitvi glédali prōti nebeskoj višini. V toj višini, tam gori so oni Gospodnoga Bogá iskali. V risálskoj svētoj čüdi so z trepetajōčov düšov vzéli na pamet, da je Bōg dolistōpo, da je doliprišo na zemlo, da bi v vsákom vrēmeni, naveke žnjimi ostao. Od toga časa naprej tüdi mi evangeličanci po Apoštolškoga verevadlūvánja trētjem táli vesélo i blájženo vadlūjemo ono istino, da Bōg ne prebiva samo v nébi, nego tüdi na zemli, med nami i vu nás.

Tá risálska vera tak postáne za nás rēsan drági i dostavrēden kinč, či se okōli zglédnemo na etom svēti, gdé svoje vsákdēšnje ópravice oprávlamo.

Na etoj zemli, gde živēmo v samom sebi vidimo trplēnja, žalosti i sükešine nezgovorno globoko morje. Samo v ednoj minuti kak dosta telovnoga i düševnoga trplēnja jeste na etom svēti. Edna-edna velka bolnica skoron telko betežńikov má, kak eden ménši váraš betežńikov. V bolnicaj živčno betežńi lüdi se pa človek z tákšimi trplēnji i mukami spozna, štere v svojem žitki več nigdár nemre pozábiti. V dnévni novinaj v rubrikaj mrtelnosti z rāznimi imēni ti pokojni kelko žalosti, tužnosti i joča opázimo dén za dnévom. I ne žalostimo se samo pri zgübičkaj naši drági lüblēni, ki se z smrtjōv lōčijo od nás, nego

dostakrát nam tüdi živōči lüdjé žalost i trpljenje správjio. Tō dostakrát občütijo roditelje pri svojoj deci, štera je na lagojo, slabo pōt zablōdila, tō občütijo dostakrát ništerne družine, ki materijálno i morálno prepádnejo i na nikoj pridejo zavolo pijančüvanja i zavolo nevernosti.

Ali vse tō je ešče nē nájlagoejše i nájslabejše.

Na etoj zemli i v nás tüdi jeste grēha nezgovorno globoko morje, šteri grēh se v kmici vkrádne v naša srca, v naše hiže, domōve i družine. Zvün toga jeste brezobrázen grēh, šteroga je nē sram, nego zvišávajōči se v dnévnoj sveklōči pred cēlim svētom gizdávi. V nájveč držávaj so dnesdén premále i pretēsne vse temnice, vse vōze. Tüdi grēh vláda i kralüje dnesdén med rāznimi držávami v njihovom medsebojnom živilēnji. Štere je grēh nē mogo vmoriti i premágati v grozōtaj svetovne bojne, tiste vmoriti i premágati šče takzváni lažńivi mér.

Tüdi ešče tō je nē nájbole grozno.

Groznejše je tisto, da se na etoj zemli tüdi za oblást vojsküje i bori sam vrág, sam šatan. On vse mále grēhe organizira i postávi je v prōti Bōgi skopane strelske járke i z tēmi opüščávajōčimi grēhi vsáki dén strašno napáda nébo. I tō šatanovo hujskanje i vojsküvanje se vrši v srcáj, v družinaj, v človečoj družbi, med národí i držávami.

Či vse tō z odprētimi očmi glédamo, naednók nezgovorno velke vážnosti postáne

za nás v Apoštolskoga verevadlůvánja trétjem táli vadlůvane risálske vere znamenitost, tů da sam Gospodni Bůg na etom svétu prebiva z oblástjov svoje vse premágajůče lůbėznosti.

Iz toga pa čisto vidimo, da na zemli nega samo trplėnja, žalosti, grėha i šatana, nego jeste tůdi Bůg. Tůdi v našem srci nega samo trplėnja, žalosti grėha i šatana, nego ka je lůbézen Boža vůvlejana v srcaj naši po Sv. Důhi, ki nam je dani. Bůg ne prebiva samo v nébi, nego tůdi na zemli, med nami i vu nás.

I gda so Kristušovi apoštolje napunjeni bili z risálskov čůdov, v svoji srcáj z Bůgom i z Sv. Důhom so začnoli bojno průti trplėnji, žalosti, grėhi i průti grėhšnomi svėtu, ki se po šatanovoj zapůvedi ravna i opo-náša i tak so tůdi zmágali.

Tůdi mi moremo z pomočjův risál-skoga Sv. Důhá lůbėznostjov zmágajůči šereg postánoti. Znůva so k nam prišli risálski svėtki. Etomi nevernomi, betežnomi svėtu Gospodni Bůg znůva pošila Sv. Důhá, náj ga zvráči, na nogė postaví i k veri, k lůbėznosti i k vůpanji pripela.

Záto se pa vsi etak molimo: Hodi k nam Boži Důh svėtu! Srca naša nam posvėti. — H.

Jeruzálema pogůbel i Izraelskoga národa osojenost

Versko zgodovinsko čtenjė.

Tak so zdá Židovje, ali si Izraelitanci, ki so od Ábraháma očáka mao više 4000 lét, kak po Bůgi, od ovi drůgi národov vůdebráni národ, po njem vodjeni i bránjeni národ živel i kak kulturní národ med indašnjimi národmi, či bár nė samo ednůk od tí ovi drůgi stiskávani v-dobroj stávi i vu preštimanji prebivali. V dúgi stotinaj lét, so z sůsednimi, poganskimi lůdmi v krvnom boji, z Babilonitanci, z filisteuši, nė samo ednůk med seboj vu strankarstvi živel. Dokač je národ po pobožni potáj k Jehovi veren bio; ga je on vsigdár pomágao i obarvao od nesreče, ali kak se je od njega odtůho, je je Gospůd tůdi zavrgao. Nė samo ednůk so na porob spadnoli sůsedovoj nevoščenosti, kí so njim za dobre bodočnosti njihove volo nevoščėni bili.

Risáli.

(Plsao Szabolcska Mhálj. — Postov : F. J.)

Oh tí Bůg, svėtu důh
Hodi i nás milůj,
Stvůri znůva naša
Vcagajůča srdca.
Obhodi cėli svėt,
Z-ostrim tvojim ognjom,
Ka nas k-zemli vlečė
Důše zdigni k-sebi!

Oh tí Bůg, svėtu důh
Hodi k-nam esi doj,
Prizdigni, zdigni gor'
Pretůžen obráz moj
Ár smo mi betežni,
Z-grėhom obteženi,
Robi sebičnosti
I nelůbėznosti.

Oh tí důh, svėtu Bůg,
Čákamo te hodi,
Svėtu odkůpitel
Z-tvojov svėtov močjův.
Nemirovnm vdėli
Mirovnost podėli,
Vcagajůčemi daj
Mir, ino potrůštaj!

Názmožněši je bio Izraelski orság vu Dávid i Šalomon krála vrėmeni — potom je vsigdár bole i bole nanikoj šů dokėč so ji rimlanci nė podjarmili i neodvišenost svoje nė zgůbili. — Po Kristuša smrti strplėnjem za krátki štřideseti lét se je pehár štřihoma napuno. — Jeruzálem je zničeni, osojenost, kaštiga je nė zaostála. Národ je razbiti, vů z-orsága štřani i po cėlom svėtu raztorjeni i drůgim národom na slůžbo prisiljeni. Veliko žilavost kázejo, ka so svoje národnosti nė zavrgli, nė so se assimirėlali, nacionalivali, med kakšeštė národe je je šorš vrgao, či so se bár njihov jezik návėlili: so li Židovje ostanoli.

Po cėlom svėtu raztorjeni, so po vrėmeni skoron vu vsė orságaj pravice důbili i vživali njega vugodnosti, půrgarske pravice. Ali doblene pravice, da so je navėkše jáko sebično, národ na škodo vživali, so njim eti i tam otėgnjene. Že v-indašnjem vrėmeni egiptančarje, gde je Židovski možki spůl za gůstoga plodjenjá i k-ne-

Ino na trôšt toga
Nepotrôštanoga:
Ešče ednôk skáži
Tvojo čüdo, pomôč;
Boj znôva pá posvét,
Svetlost srdcam temnim,
Vu nevervanosti
Lüdém v-kmlci blôdnim.

Oh ti svéti düh, Bôg
Hodi, pomilúj nás
Z-verov lübéznostjöv
Nam napuni srdcá.
Z-blüzi bodôčnostjöv
Nam napuni düše:
Z-Risál svétim dühom,
Oblê dobre, hüše.

K materinskomi dnévi

Evangeličanske matere.

Práve naše junákinje so naše matere. Bôg je našo evangeličansko církev do etigamao në z pomočjöv orožja, nego z vernostjöv i z delavnostjöv naši máter obdržao. Tüdi našo bodôčnost je Gospodni Bôg pod srca naši máter skrio.

Na svétek starišov, na svétek mater, Vas pozdrávlamo, Vas tüdi pozdrávla Düševni list, dráge evangeličanske matere.

Pozdrávlamo Vás, ki se ne dáte kak kákê cécavne figure od svoji možöv zdržavati, nego ste z svojim možom ednáke pri deli, pri oprávanji rázni vsákdenéšnji ópravíc.

Pozdrávlamo Vás, ki se ne dáte vöobslüžavati od drügi, nego ki neprestanoma z veseljom slüžite drüгим i dén za dnévom delate i trüдите se za drüge.

Pozdrávlamo Vás, ki na vsákdenéšnje živlênje ne glédate tak, kak samo na zabáve, na

veseličanje prostor, nego kak na poštene delavnosti prostor.

Pozdrávlamo Vás, ki se domá, v krögi svoje družine čütíte nájbôgše i nájveselejše.

Pozdrávlamo Vás, ki svoje roké i nojéte ne lakirate z svetlim rdéčim lakom za nojéte, nego vaše roké so lépe od delavnosti.

Pozdrávlamo Vás, ki se ne bojíte od tiste brige, ki jo prinášajo zibebe, nego za nájdragši i za nájlepši kínič i róžo držíte déte.

Pozdrávlamo Vás, ki znáte v noči présti, štrikati, po dnévi krpati, kühati, i drüga hižna i polska dela oprávlati i med trplenjom vzgájati našo bodôčnost, svojo deco.

Pozdrávlamo Vás, ki znáte vgojčno rano stánoti i večér pa kesno iti na počinek zavolo svoje družine, svoje decé.

Pozdrávlamo Vás, ki znáte z radostjöv svojoj deci krüh rezati i njihov raztrgani gvant krpati.

vernosti zroka volo spotopleni zrávnan, pa bi ženski spól mogao spotopleni bidti, ár so židovke li židove rodile. Tak v-denéšnji vrémenaj v-Nemčiji i vu vogrskom orsági je židovskim podložancem sloboščina tüdi nakeliko, teliko prekrátšena. I zagvüšno në brezi zroka.

Izraelsko plemen je návučno plemen. Poprêk se z-tákšimi posli obravnáva, gde nega tak rizike, në trbê dugo čakati na rebach, na hasek. Pri polodelstvi, pri živinorêji bogme dugo trbê čakati na hasek. Trátvo, küpčija, odaja, čere-bere, se hitré i bole spláča i ne potrebüje tak težke i telovne móči. Kak talentirani národ, je človečanstvi na zevčenosti, pisátelstva, náimre pa pri zdravlénstva pôli jáko hasnovíte moči darüvao. Pri telovnoj móči, pri junáštvi je vsigdar doj poglednjeni i zavrženi národ bio. No či so se med njimi tüdi najši junáki: Dávid, Šámšon — bár narétzi!

Glédajmo zdá že nadale židovov, ali si iz-

raelitancov indašnji, koreni očákov, patriárkov žitek, morálnost, z-rečjöv hištórijo, zaká je njé Jehova, te nevidôči, povséd nazôči bodôči smileni Bôg, ki je svéti düh, sebi za svoj národ zebrao, njé posebno blagoslovo, ka za vrédnost so meli oni k-tomi?

Vu Mátaja evangelioma 1-vom táli od 1-25-ga veršüša je od Ábraháma mao do Kristuša rodjenjá ešče nadale cêloga pokolénja hištórija porédi dolí spisana i vöpokázana.

Ábrahám.

Vu Mežapotánije Chárán zvánom váraši je živo eden Thári imenüvani mož i njega sin Ábrahám. Thári je bolvane moło, Ábrahám pa ednoga Bogá, koga je Jehova zvao, ki je vse znájôči, povsüd nazôči bodôči, vsamogôči, milostiven Oča, nevidôči düh, svéta stvoritel i skrben obdržitel. Za toga volo je med njima večkrát nerazmênje i preerkanje bilô. Ka je Ábrahám në

Pozdrávlamo Vás, ki po večeráj svoje máe decé dróvne rókice na molítev sklenete i včíte j! Bogá moliti.

Pozdrávlamo Vás, ki znáte duge noči ve-rostúvatl, gda v strašnoj vročini gori vašega lüblénoga deteta drágo živlénje i lübeznivo dvo-rite njemi v betégl.

Pozdrávlamo Vás, ki ne vzgájate z rečámi i z pallcov, nego z dobrov péidov, z poštenim delom.

Pozdrávlamo Vás, ki ne pošilate, nego za rokô držéče vodite i pelate svojo deco v Božo hižo, v cérkev.

Pozdrávlamo Vás, ki blájženo i vesélo zgori-te na samoga sebe gorialdüvanja oltári.

Pozdrávlamo Vás, ki ste tákše, kak goréča svéča, štera se záto postávi v posvečnjek, da naj drügim svéti i njím káže tó právo pôt, naj ne zablôdijo.

Pozdrávlamo Vás, ki siné i hčeri dávate našoj evangeličanskj cérkvi.

Dráge evangeličanske matere, vi ste nam več, vi ste nam dragše od vsej diplomátov, po-litikov i môdri znanstvenikov.

Pozdrávlamo Vás na materinski dén i za-hválimo se Vam: za vašo vernost, za vašo de-lavnost, za vaše trüde.

Za Vás se pa zahválimo Gospodnomi Bôgi.

Boži blagoslov bojdi z vami naše verne, dráge evangeličanske matere. — H.

oče bôgacov molo, nego právoga Bogá, ga je zagvüšno svéti düh opôto na tó. — Gda bi pa Thárija ednók ne bi bilô domá, Ábrahám je oče z-lesá napravlene bôgece vse vküp zmláto i njih stirtino po hiže srtéli raztoro. — Oča domô pri-dôči, zaglédne bôgecov drobérje, píta siná: Ka bi tó bilô? Té njemi je pa odgôvo, ka je on vöné bodôči, začüo velko lármo z hiže i dokeč je notri prišao, je vse tak naišao, zagvüšno so se med sehom sposvadili i tak eden toga ovoga vküp spotrli, zlámali. Oča njemi je pa erkao: Tó je në moglo bidti. Kakda bi se tó med nji-mi zgôdilo, da so se niti në mogli genoti, tó si ti včino, ali dao včiniti moj sin! — Ábrahám sin njemi je zdao odgôvoro: Viš oča! Kakšo blódnost verješ ti? — Kakda moreš ti kaj od tákši čakati, ki sami sehom, mrtvi bodôči, ne-ládajo. — Od toga hipa mao je Thári në márao za tó, či sin nepoštüje njegovl bôgecov.

Na sodnijo je šla.

Deževnoga aprilskoga gojdna je bilô. So-boške ulice so pune bilé lüdi. Nej so postanjú-vali na „pláci“ ali pred trgovinami, ár so ešče nej opravili svojega dela. Vsakši se je paščo po svoji ôpravicaj.

Med hitéčimi lüdmí, moškimi i ženskami, sem zagledno stáro mamico. Vsa sklüčena je bila. Podpérala se je na grôbo palico, štero je nájhítrej domá vzéla gde na dvôri. Njéno télo je süho bilô, kak da bi njéna svétešnja obléka sa-mo stáre kosti zakrivala. Očáte je nosila, ali kak da bi celô prék njih komaj vidla. Njéni obráz pa je pun bio z globokimi gübami. Cêla postá-va se mi je tákša vidla, kak da bi s škrinje stánola.

Postano sem i glédo za njôv, kama de na-ravnala svoje slabe stopáje. Na sodnijo je šla. Občütenje, štero je sedelo v globoko zoráni gü-baj njénoga obráza i šteroga sem si prvle nej znao raztolmačiti, sem včasí zarazmo. Bilô je občüténje bridkosti. Tak se mi je vidlo, ka je njéni cêli obraz edno trplénja puno pitanje: Za-kaj mi ne dáte mira, zakaj me goníte na stára lêta na sodnijo?

Zamislo sem se v bridkost njénoga zoráno-ga lica. Ka je iskala tá starica na sodniji? Pra-vice! Nájhítrej pravico starosti, pravico pod skrbmi i delom obrtrüdjene i že dela nezmožne materé!

Nej sem se znao rěšiti občüténja, ka je brid-kost njénoga srcá, štera je tak očivesno sedéla

Ábrahám je bio tak te prvi človek, ki je Jehova spoznao za Bogá, njega čestio, molo i áldove prinášao njemi.

Ábraháma očáka vrédnost je tak ednoga Bogá misel bila i vréden je tak bio Jehova bla-goslova i ka ga je za svojega i ostanke njegove za svoj národ osvojo.

Ábraháma odseljenje z-oče hiže

(Môžeš I. knige XII. tál 1—20).

Bôg je pravo Ábrahámi: „Hodl ti vö z do-movine tvoje i od žlájhte tvoje vu ono zemlô, štero ti pokážem, postávím te za veliki národ očo, blagoslovím te, zvisím imé tvoje“. Ábrahám je bôgao Bogá, në se je protivio žnjím i në dvojio vu njem. K-sebi je vzéo ženo Šáro i bra-tovoga siná Lóta. Odselo se je vu 75 lét starosti. Bôg je Ábraháma v Kanaán zemlô odpelao, er-kôči njemi: Eto zemlô tebi dam i ostankam tvo-

v gŭbaj njénoga obráza, strašno obtŭžbo glásila proti lastivnomi deteti.

Je tŭdi ona edna od vnŭgi mater, štere v svojoj starosti bridko skŭsijo, ka denéšnja deca vnŭgokrát ne spošŭtŭjejo več šŭte bože zapŭvedŭdi? Je tŭdi ona edna od vnŭgi mater, štere z velikim trŭdom vzgojijo svoje dĕte, na njega dájo spisati svoje imánje, v kĕsnoj starosti pa na sodniji morejo iskati pravico do kŭta v svojoj lastivnoj hiši i do falata krŭha s svoje lastivne njive?

Tak se mi je vidlo, ka sem prav zarazmo bridkost njénoga obráza.

I kak sem jo glĕdo, kak vleĕé svojo nevŭle puno starost na sodnijo, sem si pravo: Tá de med brezĕŭtŭnimi paragráfi najšla pravico, štero nej njĕno grozno dĕte tak nesmileno jemlé. — D.

Rŭžice našim mamicam.

V hištŭriji je od ednoga velkoga, znamenitoga ĕloveka tŭ zapisano, da je vsáki keĕen svojo mater z lĕpim, friškŭm šŭpkom rŭžic pozdravo.

V velkoga váraša krasnom gáji, v lĕpom parki je policáj ednoga zamázanoga, zapŭšĕenoga deĕka zgrabŭ z cestĕ, gda je tam nájlĕpše rŭže kradno. Gda so ga na policiji tŭ pitali, zakaj je kradno tiste lĕpe rŭže, je na tŭ bojĕĕe etak odgŭvoro: Vŭtro bŭ moje materĕ rojstni dĕn i mislo sem jo z tĕmi rŭžami pozdraviti. Ka je vĕino, tisto je grĕh bio, ali ešĕe etak je genlivo.

jim. Bojdi blájženi. Ki do tebé blagoslávľali naj bodejo blájženi, ki do te preklinjali, bodo prekunjeni.

Ábrahám i Lot sta v Kanaáni z-mĕdom i mlĕkom punoj zemli vu lŭbézni vkŭpživela. Ábrahám je Lŭta vu Bogábojznosti zgájao i vero k právomŭ Bŭgi vĕĕpo v njega. Bŭg njidva je blagoslovo pri vrĕdnosti, mela sta vnogo ovĕc, kumil, márhe i vsefelĕ vrĕdnosti i siugov.

Ali pastĕrje so se med se bŭm svajŭvali za pašĕ volo. Teda je pravŭ Ábrahám Lŭti: „Lŭblĕni moj, naj ne bode sváje med mojimi i tvojimi pastĕrmi, ár sva si rod. Razdelva se, ĕi ti ideš na dĕsno, jas bom šŭ na lĕvo, ĕi pa ti ideš na lĕvo, jas bom šŭ na dĕsno. Lot si je zĕbrao Kanaána ravnine, te bŭgšŭ kráj, Ábrahám je dŭbo Kanaána brežine, te zbožněši tál. — Tak sta vu lĕpom míri žŭvela. Ábrahám je nĕ zamero, ka si je brátánc po Bŭgi njemŭ dáne zemlé te bŭgšŭ dĕl zvalo, nĕ je bio nevošĕĕeni.

V ednoj vésl je mŭž pijan prišo domŭ iz krĕmé i domá je pretĕpati, biti začno svojo ženŭ. V svojoj pijanosti, kak divják je eden velki kŭhinski nož zdigao na svojo tŭvárišico. I gda je oster nož skorŭn žĕ dosĕgno tĕ nedužne ženĕ tĕlo, v tom hipi hitro pred mater skoĕi njiva trĕzen i poštenŭ sin, da bi obráno svojo mater. Ali oster nož se njemŭ je v mládo zdravo srcĕ zarezŭ i kaplice njegove rdĕĕe krvi so dolŭpošprickale bĕlo hižno stĕno. Detinske lŭbéznosti rdĕĕe rŭžice so bílé.

Svojo betežno mater je obravnávala i njej dvorila njĕna zdrava oženjena hĕi. Beteg je dugi i preveĕ težki bio. Betežna mati je vsáki dĕn težje dihalá, ali njĕna verna hĕi je tŭdi vsáki dĕn bole blĕda bila. Nazádnje je tŭdi hĕi obežála i v postelo prišla. Po materĕ smrti so za krátek ĕas tŭdi njŭ na cintor sprevodili i pokopali. Na svoje materĕ grob je ona položila nájlĕpši vĕnec, svojega mládoga obráza rano povĕnjene, ali itak samovolno dolŭfirgnjene rŭžice.

Pesonen Mátjáš finski prosvetŭni svetnik je níšterno leto na Madžarskom hodĕĕi, tam od vŭgrski bratŭv i sestĕr dosta-dosta lĕpi rŭžic, cvetlic dŭbo. Vrnŭvši se v svojo fínsko domovino, je od tĕ vnŭgi cvetlic samo eden lĕpi šŭpek bĕli rŭžic prineso, tisti šŭpek, šteroga je nazádnje od edne vŭgrske materĕ dŭbo. Gda je domŭ prišo, je rávno vmĕrala njegová dobra mati. Tŭdi

Ábrahámá vera vu Bŭgi.

Za toga mirovnoga zvoljenjá je blagoslovo Bŭg Ábrahámá. Z Lŭtom sta zdá že odloĕeno vsáki z svojŭv familiŭv žŭvela vu rodbinskom prijátelstvi. Lŭt si je zĕbrao násladno obilne doline Šídŭmma, gde je Šodoma i Gomora bila. Ábrahám je Lŭta, svojega bratanca vu pobožnosti zgájao gorŭ, ki je tŭdi veren bio k-Jehovi, tŭ se z-toga zná, ka gda je dosta kesně tĕ váraš za lŭdi hŭdŭbe volo Bŭg pogŭbo, je jedŭno Lŭt ostano vu žŭtki, ár so njegŭvi zetŭvje tŭ za šálo držali i nĕ so šŭteli pobegnoti. Li samo Lŭt z ženŭv sta vŭišla. Samo ka se je Lŭta žená, gda sta že daleĕ odbĕšála, nazá zglĕdnola, radŭvĕdna bila znati, ka se z várašŭm godŭi, je solni kamen postánola. Grozen kĕp se skázao, kak Bŭg pokašŭta one, ki njega zavržejo. (Lŭt

je ešte tisti dén vmrla, tak da bi samo ešte svojega siná čakala domô. I Pesonen Mátjáš, ki je tak preveč polľubo vogrsko zemlô, je té lëpe vogrske rôže tá položo na svoje materé smrtno postelo i nazádne pa notri v njëno škrinjo. Zdaj tam prnëjo blüzi pri ednom drágom materskom srci v finskoj zemli.

*

Eden v Ameriki prebivajôči vogrski delavec, veren evangeličanec vsáko leto 80 pengôjov pënez pošle evangeličanskomi dühovniki svoje rojstne vési i tô stém želënjom, naj na materski dén té dühovnik vénec položi na grob materé toga amerikanskoga verebrata. Ka pa ostáne iz té šume, z tistoga pa naj gorioblečé nájsiromaškejšega konfirmánduša.

Vidite, tô je toplo detinsko srcé, štero se ešte prek morja nespozábi z svoje materé i z svoje rojstne vési.

*

Rôžice i mamice! Ali kelko tákši mamice pa jeste, šterim od rôžic samo trnje ostáne. — H.

Gospon Jezuš.

Na v-nëbo zastoplënja svétek.

(Pisao Lévy Józef. Poslov. F. J.)

Gospon Jezuš, prosimo te,
Hodi ešte na zemlô se;
Slaba ládja se pográdzä,
Drági náš kinč pomenkáva,

se tak tüdi med izraelske očáke, kak eden Bogá bojéči patriárka računa i drži.

Ábrahám je z svojov tívátišicov Šárov i z vnôgov vrëdnostjov i slugami v-Kanaána brežni krajinaj živo. Bôg ga je blagoslovo, govoreči njemi: „Neboj se, jas sam záslonba tvoja“. Ali Ábrahám je túžen bio, ár je në meo siná. Te njemi je Bôg zapovedao völdti, velo njemi je: „Zgledni se kumes na nébo, zračunaj zvézdel! Jeli je moreš prečteti? Telko bode semena tvojeja“. Ábrahám je vervao Bôgi i tô njemi je Bôg zračunao za pravičnost. Gda je Ábrahám devët-desëtdevët lét star bio, se njemi je skázao Bôg, erkao njemi je: „Jas sem te vsamogôči Bôg, hodi pred menom i-boj pobožen, včnim z teбом závezek moj i jáko te povnôžam i neboš se zvao Ábrám, imé tvoje bode Ábrahám, ár te denem za očo lüdstva vnôgoga“. I naravnao je Bôg „obrezávanje“ na znamenje toga závezka.

Da te zôči-vôč vidimo,
Znôva pred tébe hitimo.

Tvoj návuk i zveličanje,
V-knigi mámo popisane,
Z-pëldov tvojov posvetšeno,
I z-krvjôv zapečáčeno;
Një vrëdnost bár rasté napré,
Ali dnesdén je në trbê!

Oh, hodi med nás tí z-rečjôv
I z-tvojov božičnov močjôv,
Ravnaj src nëši gibanje,
Pámeti premišlávaje;
Odvрни od nás odürnost
Vči nás na právo lübéznost.

I kí či se v-hižo tvojo
Pritiskávajo skazlivo;
Pënez minjávci, odávci,
Nedúžni díš zapelávci, —
Netrpi ji nesramnjákov,
Stiraj je z-korbáčom, z-pálcov.

Ár se dnes tüdi oh Kristuš
Náidejo: Judáš, Pilátuš,
Svo' delo odpravi hitro
I tak idi nažá v-nëbo;
Ár se gvüšno má zgoditi,
Ka te pá dájo vmoriti!

Potom se je skázao Bôg Ábrahámí na poláj mámre, gda so trijë Angelje prišli k-njemi, štere je obgostio i z-poštenjom spréjao i gda so slobôd od njega vzévši odhájati šteli, je Gospôd pravo Ábrahámí: „Za edno leto k tomi hípi se povrném pá k tebi i te de že Šára siná mela“. Na štero se je Šára med dverami šatora pri sebi zasmejála. — Gospôd je pa erkao: „Zaká se je zasmehála Šára? Jeli je Gospôdi kaj nemogôče?“ Šára je pa tajíla, gučëca: „Në sem se smehála“. „Në je tak, zasmehála si se!“ erkao një je Gospôd.

Ižák. (I. Mozeš XXI., XXII.)

Kak je Gospôd pravo, tak se je zgôdillo v-šterom je Ábrahám në dvojio. Za edno leto, vu starosti njegove stotnom leti je porodila Šára siná, ona je pa bíla 85 lét stara. Zvalá sta ga

„Ne pelaj nás v skúšávanje . . .“

Stari Štefan je bio pošteni človek. Na konci vési je meo málo razdrêto kučo, tam je živo s svojov decov. Žena njemi je že pred dúgimi leti mrla. Njegov sin je bio močen mladénc, veselí i delavec, samo tó je bolelo staroga očo, ka se je cerkve ogibo i nej je znao preveč dobro ločiti „moje i tvoje“. Hči staroga Štefana pa je náčiša bila. Štirinástlétna deklinica, miloga obráza je tiho i skrbno hodila za svojim delom. Skrbéla je za očo i za brata kak odraščena ženska. Kázalo je, da Štefanovi živé jo mirno i srečno življénje, če glih so nej meli zemelskoga bogástva. Nišče je nej znao, kákše skrbi morijo staroga Štefana. Zaduženi je bio. Pred leti ga je tirala nesreča, edna za drugov. Te se je mogo zatečiti k bogátomi sôsedi, šteri njemi je posôdo ništerne jezérke. I Štefan je delo nôč pa den, da bi se rešo dugá. Časi so se poslabšali, od níkec je nej prišla pomôč. Sôséd pa je térjo svoje pêneze. „Če nemaš pláčati“, je pravo, „idem k fiškáliši i te prek dam.“

Túdi Štefanov sin je pozno očine skrbi. Ali smejaó se je i fúčko, kak da bi ga tó nej brigalo.

Ništerno nedelo kesno večér se je Štefanov sin vrno z potáčom domô. Vse nasmejáni je stôpo v hižo, odležo kaput i stôpo k oči, šteri je pri stóli sedéc čteo Svêto písmo.

Ižák i zgájala sta ga vu iméni Gospodna, kí šročnik má bidíti Očé svojega i vrêden blagoslova obečanja Božega.

Potom je skúšávac Bôg Ábraháma, govoreči njemi: „Vzemi jedínoga siná tvojega Ižáka, šteroga líbiš, idi vu držélo Moreah i aldúj ga na áldov goréči, na ednoj gori, štero ti pokážem.“

Na tó je Ábrahám, zaútra pri cájti stanovši, obravnao svojega osla, z-sebom je vzéo dvá slugo i siná Ižáka. Na trétji dén, kak je Ábrahám ôzdaleč zagledno to mesto, je zapovedao slugom nazá ostánoti z-oslom; na goréči áldov potrebna drva je pa djao Ižáki siní svojemi na pléča, sam je pa nesao vu rokáj ogen i nož i tak sta šla obá navkúpe. Pítao je Ižák: „Oča moj! Ovo ogen i drva bár máva, ali gde je ovca na áldov?“ Odgôvoro je Ábrahám „Moj sin, Bôg se skrbi za ovco k-áldovi žganjá“. I šla sta obá dale.

„Oča“, právi húdôbno, „njájte tó nehasnovito čtenjé, esi poslúšajte: Vútro lejko k sôsedi stôpíte pa njemi pláčate naš dúg.“

Z žepke je potégno lépo lederno denarico i jo pred očom odpré. Stáromi Štefani so se oči razširile v grozi, ár si je nej znao tolmačiti, gde bi vzeo sin vnôge pêneze. V stráhi je goriskočo.

„Gde si tó vzeo?“

„Oh oča, ne glédajte me tak, nikoga sem nej vmôro. Najšao sem tó stvár, daleč od tíc na velkoj cesti. Štiri jezérke so notri. Trí pláčate sôsedi, eden nam ešče ostáne, ka si lejko dámo strêho popraviti. Nišče nede znao, gde smo vzéli pêneze. Lejko právite, ka smo cêla leta šparali, pa tak smo si prišparali tó šumo.“

Stári Štefan bojúje svoj najtežkejši boj. Samo rokô njemi trbej stégnoti i vzéli pêneze, pa je rešeni od velke skrbi. Če pa nemre pláčati, de mogo s svojov decov na cesto. Ka naj včini. Skúšnjávec stoji pri njem i njemi šepeče v vúha: „Vzemi norc, samo ednôk se ti ponúja sreča.“

Tiho je v hiži, sin gléda na očo i čáka, kak se odlôči. Svêto písmo leži odprêto na stóli.

Nišče ne misli na Štefanovo hči, štera leži že v svojoj posteli. Naednôk se deklinica vséde v posteli, sklène roké in začne z mírnim glásom molíti: „Oča naš, ki si v nebésaj . . .“ Dale in dale molí deteči glás. Oča strmi v svojo hčér. Čáka! Glasno i razlôčno se čúte v hiži: „Ne

Pridôča na to mesto, pozdigno je Ábrahám oltár, na njega je sklao drva i zvezavši siná Ižáka, položo ga je na drva i vô je vtégno rokô svojo, prijao je za nož, ka bi vmôro siná svojega. Tè ga zové angel Gospodna z nebés: „Ábrahám! Ábrahám! Nepoloži rôke tvoje na pojbara. Ár zdá že znam, ka se Bôga bojiš, da si në milúvao siná tvojega, lastívnoga za mojo volo!“ Ábrahám se kumes zglednovši, je zavido kozla v-goščeri, gde se je za roglé zapleo i obisno, šteroga je i aldúvao mesto siná svojega.

Ižáka ženítev. (I. XXXIV. tál).

Ábrahám je jáko obstarao. Vu 137 lét starosti i da je túdi vdovec bodôč, ár je Šáro, ženo svojo túdi tá pohráno, je odposlao najstaréšega svojega slugo v-Mezopotánijo, naj bi odnut pripelao ženo Ižáki, siní svojemi.

pelaj nás v skúšavanje, nego odslôbodi nás od hüdoga . . .“

Stári Štefan se odehne. Z mirnov rokôv sé ga po denárnici i jo vzeme v svoje roké.

„Dobro je sín moj, vütro vse oprávim!“

Drügo gojčno se odprávi na dugo pôť. V váraš ide onoga gospôda iskat, šteri je zgübo pêneze. V denárnici je najšo listek, gde je bio napisani adres.

Prôti večéri se odprávi domô. Srcé njemi je lejko i veséio, puno hválo dávanja Bôgi, šteri ga je obarvo velkoga gréha i njemi pomágo. Gospôdi v váraši je pripovedávo vse, ka se je zgodilo i on njemi je oblübo pomôč, ár je spoštüvo stároga poštenoga Štefana.

„Ne vpelaj nás v skúšavanje!“ Tüdi nás vse náj Bôg obarje vsega hüdoga na križpôti živilnja. Frida Kováts.

„Záto se nam dá svéti Düh, náj bi vüžgo v nami nôvi plamen i ogenj, naimre lübézen i vesélje za bože zapôvedi.“

Luther

„Dobro vidiš, ka svéti Düh v srcé spiše i položi nôvo batrivnost, ka de človék veséli pred Bôgom i ga zlübi i potom z radostjôv slüži lüdem.“ Luther

Sluga se je z-oesét kumilami na pôť vzéo štere so oklajene bilé z rázločnim blágom gospôda njegovoga za záročne dári onoj, štero je Bôg odlôčo Ižáki.

Prišao je te sluga eden večér k-Nákhov váraši. Počino si je r-kumilami zvôna váraša pri ednom stüdenci i molo je: „Gospodne Bože, čini miloščo z-gospôdom mojim! Či pride devojka, šteroj bom erkao: „Nagni mi vědro tvoje, naj pijém“. I bode právila: „Pij ti i komile tvoje tüdi napojím“, da bi ona bila tá, štero si odlôčo slugi tvojemü Ižáki.“

Komaj je dokončao reči ete, že je Bethuela či, Rebeka prišla i zájmnola vedro svoje. Toj právi te sluga: „Dáj mi malo vodè piti“, štera njemi je odgovorila: „Pij ti Gospodne, kumile tvoje tüdi napojím!“ I idôča zajímala je vsém kumilam njegovim.

Povídila se je pa slugi jáko, kak jo je glé-

Od živilnja i smrti ednoga mantrnika.

Polikárp, vučénik Jánoš apoštola, je bio püšpek v Smirni v Máloj Aziji. Kak so glédali na njega njegovü sodobniki, spoznamo z vüst njegovoga vučénika Ireneja: „Ešče kak dečko sem bio pri Polikárpi v Máloj Aziji. Vsega se ešče prav dobro spomínam. Tak se mi vidi, kak če bi ga ešče zdaj čüo pripovedávati, kak se je zgučávo z Jánošom i ovimi, ki so z Gospôdom bili, kákše predge so držali, ka je čüo z njihovi vüst od Gospôda, od njegovü čüd i njegovoga návuka“.

V začétki leta 156. se je začnolo v Smirni pregánjanje kriščanov. Rávno navzôčemi rimskomi poglavári na čést so se držale velke igre, šteri víšek bi náj bio boj kriščenikôv z zgladüvanimi divjimi zverinami. Nájprve so na vse mogôče načine mantrali kriščane, te so je pa vmôrili ali z mečom, ali v ognji, ali pa v boji z zverinami.

Razdrážena vnožina poganov je začnola kričati: „Poiščite Polikárpa!“ Gda se je začnolo pregánjanje, je te stári Polikárp na tanáč svoje gmajne zapüsto váraš i je v njegovoj bližini prebivo na málom imánji. Gda so ga zdaj eti najšli, je pravo: „Náj se spuni boža vola!“ Vojáke, kí

dao. I taki ji je dao zláti lancek i dvě narámnici, šterivi njé na roké dene i píta jo: „Moja či, čida si?“ — Odgovori ta deklina: „Jas sem či Bethuela, sinü Náhora, ki je bio brat Ábrahámi. Te se je nanizo te sluga, hválo dá Bôgi govoreči: „Hválen bojdí Bôg! Kí je né vzéo milošče ino vernosti od gospôda mojega; vodo je mené po pôti mojoj, k-hiži bratanca gospôda mojega“.

Na drügi dén je pa erkao: „Odpüстите me k-hiži gospôda mojega i nezadržávajte mené!“ — Te je opitana Rebeka: „Jeli ščéš iditi z tém môžom?“ — Ona je pa odgovorila: „Šla bom žnjim“. I blagoslovi njô, govoreči: „Naša sestra si, povnôžaj se do jezero jezérkrát!“ Potom sta odišla.

Etak je potróštani Ižák nad zgübičkom materé svoje.

(Dale pride).

so prišli po njega, je dao pogostiti, za sébe je pa proso ešče edno vöro za molitev.

Gda so ga pripelali pred rimskoga poglavára, njemi je té pravo: „Preklinjaj Kristuša i spüstim te!“ Te je Polikárp pravo: „86 lét slúžim Njemi i nikaj húdo-ga mi je nej včino, kak bi mogo preklinjati svojega Kralá i Zveličitela?“

Národ je zahtêvo, náj bi ga žéžgali. Ščeli so ga privézati k sôhi. On pa je pravo: „Püstitute me tak. Oni, kí mi dá zdržati ogenj, de mi dao tüdi môč, neprivézeni státi na grmádi.“

Globoki vtis je napravilo na pogáne, gda so toga stároga, spoštúvanja vrédnoga učitela krščanstva čüli glásni rêči moliti: „Vsamogôči Bôg, dičim te, ka si me vrédnoga spozno toga dnêva i té vöre, gda se náj pridružim račüni tvoji mantrníkovi i tál vzemem na trplênji Kristušovom, na goristanênje vekivečnoga žitka!“ S têmi rêčmi je šo v smrt té stári apoštolski vučenik, blajženi, ka je slobodno trpo za svojega Gospodna. D.

Oča, Sin i Düh svéti.

Po Lutherovej razlági apošt. verevadvánja v Velkom katekizmi.

Jaz verjem v ednom Bôgi, Oči vsamogôčem, stvoriteli nébe i zêmlje.

„Eti je nájkračiše povedano i raztolmačeno, ka je bivost Bogá Očé, njegova vola i delo.

Če bi pítali mládo dête: „Lübléni, kákšega Bogá máš, ka znáš od njega?“, bi lahko odgovorilo: „To je moj Bôg, ob prvim Oča, kí je stvôro nébo i zemlo. Zvün toga edínoga nikaj ne držím za Bogá, ár nega drúgoga, kí bi znao stvoriti nébo i zemlo.“

„Ka pa razmiš z besédov: stvoritel?“ „To mislim i verjem, ka sem bože stvorjenjé, tó se právi, ka mi je dao i neprestanoma zdžáva telo, dūšo i živlênje.“

Poleg toga verjemo tüdi, ka nás Bôg vsakši dén bráni pred vsem hüdím, odvráča od nás nevarnosti i nesreče — vse tó pa s sáme lübézni i dobrôte, od nás nezaslúženo, kak lübléni Oča, kí se za nás skrbi náj se nam nikaj húdo-ga ne zgodí.

Če bi mi vse tó vervali, bi se po tom tüdi ravnali i se ne bi tak gízdávo nosili, kak da bi žitek, bogástvo i môč od sébe meli. Záto bi nás mogo té návuk poniziti i prestrašiti, če bi ga vervali. Ár vsakši dén grešimo z očmi, vühami, rokámi, têlom, dühom, pénezi, imánjem i z vsem, ka mámo.“

Jaz verjem v Jezuši Kristuši, Sini njegovom edínorodjenom Gospodni našem . . .

„Jedro tej rêči je: V Jezuši Kristuši, Gospodni našem.“

„Ka verješ v tom?“ „Verjem, ka je Jezuš Kristuš istínski Sin boži, moj Gospôd postano. Tó je, ka me je odkúpo od grêha, vragá, smrti i vse nesreče. Ár prvle sem nej meo Gospôda i Kralá, nego sem blo vrženi v vražjo oblást, na smrt obsojeni, zamreženi v grêhi i slepôsti.“

Ár gda smo stvorjeni bili i smo spréjali od Bogá Očé vse dobrôte, je prišo vrág i nás zapelo v nepokorščino, grêh, smrt i vsáko nesrečo, ka smo v božoj srditosti ležali, obsojeni na večno skvarjênje.

Rêč „Gospôd“ pa telko zadene, kak Odkúpitel, tó je, ka nás je pripelo od vragá k Bôgi, od smrti k žitki, od grêha k pravičnosti i nás v vsem tom zdžáva.“

Jaz verjem v svétom Dühü, svéto mater cêrkev krščansko občinstvo, vsej svétcov občinstvo, grêhov odpúšćanje, têla goristanênje i žitek vekivečni.

„Eti se opiše sv. Düh v svojoj slúžbi, náimre ka posvečüje. Ár kak se Oča Stvoritela zove, Sin pa Odkúpitela, tak se more tüdi sv. Düh po svojem posli Posvetitel zvati.“

Kak se pa godi to posvećenjé? Odgovor: Kak Sin zadobi nad nami Gospostvo s svojim rojstvom, smrtjöv i goristanênjem itd., tak opráva sv. Düh posvećenjé po občinstvi vsej svétcov ali krščanskoj cêrkvi, po grêhov odpúšćanji, têla goristanênji i vekivečnom žitki — tó se právi, ka nás pela v svojo svéto gmajno i nas položi

v nároču cerkve, po šteroj nam predga i nás k Kristuši pela, na zemli po odpuščanji grehov, v nebésaj pa po goristanenji na vekivečen žitek*.

— —

„Vidíš eti máš vso božo bivost, voló i delo, razklajeno s krátkimi i vendar bogátimi besédami. Eti je Bóg sam razodeno nájglobšl zdržetek svojega očinskoga srcá i nezgoverne lúbézní, zdržávané v vsej trej tálať verevadlúvánja.

Ár rávno k tomí nás je stvôro. ka bi nás odkúpo i posvetio. Záto nam je dao túdi svojega Siná i Dúhá, náj bi nás prék njih k sebi pripelo.

Ár mi nikdár ne bi mogli spoznati Očine milošče i lúbézní brezi Gospôda Kristuša, ki je ogedalo Očínoga srcá, brezi šteroga bi mi v Bôgl samo srditoga i strašnoga sodca vidli. Od Kristuša pa túdi nikaj ne bi mogli viditi, či nam ne bi biló razodeto po svétom Dúhí“.

D.

Zdržávajôča moč Kristuša.

Prispodoba s ptičjoga živilnja.

Što se spomládi približa afriškoj obáli sredozemskoga môrja, ne vídi tam vgojdnó, prvle kak vzide močno sunce, nikaj od bêloga obrežnoga pêska. Vse je pokrito z nezračunanov vnožinov máli ptičic. Gda začújejo približávajôče se stopáje, se zdignejo naednôk v tákšoj vnožini, ka zakrijejo shájajôče sunce. Te pa odletijo, kak edno tělo, prôti môrji. Daleč odletijo, ka je okô nemre več viditi, te se pa povrnéjo i se zmantráno spústijo na brêg. Gda so nikaj časa počivale, ponôvijo prvi polêt i se pá povrnéjo. Tô se večkrát ponoví. Ali vsakšikrát de račun nazájpriletéči ptič menši. Male ptičice probajo preleteti Sredozemsko môrje i doségnoti europsko obálo, kama je žené hrepenênje. Ali pôt je preduga. Vnôge obrúdiyo i onemorejo, spádnejo v môrje i se vtopijo. One pa, štere ešče čútijo kaj môči v sebi, se prestrašeno nazáj povrnéjo i poiščejo svoje stáro mesto na afriškoj obáli. Náj ešče telkokrát probajo preleteti môrje, vsikdár se njim ponesreči. Mále ptičice s svojimi perôti nemajo zadosta môči, tak dugo pôt srečno dokončati.

I te se visiko v zrâki začúje ôzdaleč krič. Mále ptice zdignejo gláve v višino. Začúle so glás žerjávov i štrkov, velki ptič selilk. Bliže i bliže prihája njih šereg i gda rávno nad obálov letijo, se zdignejo mále ptičice i se poženéjo za njimi. Vsakša od njih si zberé edno od velki i se něj vséde na hrbet. Tam čepí med velkimi perôti, vôre i vôre, dnéve i noči. Ne gene se mála ptica, dokeč ne zaglédne

nôve obále. Te zapústi velko ptico i sama nadaljáva svojo pôt. Srečno je prišla prék môrja. Tô nemogôče se je za mogôče skázalo, ár se je zavúpala na velkoga ptiča. Niti za krátek híp je nej dvojila, jeli de jo velki ptič mogo zdržati. Popolno zavúpanje je mēla v njega. Štera od ti máli ptičic se pa nešče zavúpati na velko ptico selilko, nego s svoje môči šče prék priti, tá nikdár ne pride prék velkoga môrja na drúgi brêg.

Mí lúdjé smo prispodobni tem málim ptičicam. Nosimo v srci želénje za svojov vekivečnov domovinov zgoraj v nebésaj. I vendar nišče od nás nemre s svoje môči tá priti.

Velkomi ptiči z zmožnimi perôti, šteri zná prék môrja nesti onoga, ki se na njega zavúpa, je pa prispodoben naš Gospôd Kristuš. On právi: Jaz sem pôt. I po svojem z mrtvi stanênji je pravo: Meni je dána vsa oblást v nébi i na zemli.

Samo on nas zná k cili pripelati. Ali se na njega zavúpamo i srečno pristáname na drúgom brêgi, v nebeskoj domovini, ali se pa na svojo môč zavúpamo i se pogúbimo v globočinaj grêha i smrti.

Dobrovolni dári:

Na Dijaški dom je darúvo g. Štamper Géza z Mačkovec 50 din.

Na Dúševni List je poslaó preplačilo 10 dinárov g. Pintarič Janez z Bogojine. Srčna hvála!

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „*Bratje, radujte se, popravlajte se, obeseljávajte se, edno míslite, mër mejte, i Bog lúbéznosti ino méra bode z vami.* (2. Kor. 13, 11.)

Predsédniška konferenca. Dúhovniki i inšpektorje našega senioráta 20. mája bodo meli svojo sprotolétno spòved i konferenco, na šteroj do se obravnávale tekòče zadève naše cerkve.

Konfirmácija v Puconci je maj. 2. na Kristušovoga vnébo zastoplenjá dén bila obdržána. K toj óusvetnosti so konfirmándušje očistili cérkev ino vrt pred njòv i cvetjov opleli kratni kamen i oltár. 27 dečkov i 38 deklic je očivesno položilo verevaditúvanje ino obitúbo i obprvim prihájalo k Gospodnovomi stoli. Vsi so od stráni fárnoga ženskoga društva [obdarúvani bili z lepim spòminskim listom; zvon toga so ništerni dóbili Mósesa pét knjig i Jošue knigo, vsi ostáli pa edno mènšo knižico. — Ob toj priliki so darúvali dečki na Gustav Adolfa društvo 190 din.; deklice pa 417 din, fárnomi ženskomi društvi.

Puconsko fárno žensko društvo je aprila 14 ga melo svoje létno rédno správišče, štero so ob navzočnosti vsé vernikov, ki so bili pri Božoj slúžbi, Rátkaí Vera predsednica ódprli z pri njih že navajanim pripravnim govorom. Po rázlični formálnej določilaj je Furek Iréna tájnica gori-prečtèla zapisnik prvèšega správišča. Vljaj Marija blagájnica je dála naznanènje od blagájniškoga šafarúvanja v pretečenom leti. Navkúpnoga notrijemánja je biló 6878 din. Društvo má pènez vsekúp 21.706 din. Edna pregledováika je naznánjala, ká pènezni dnévník i računi so v popolnom rédi. Tájnica je prečtèla zapisnik odborove seje, pri šterom je správišče z žalúvanjem vzélo na znánje, ka društvo ništerne svoje čedne pláne za enkrát ne more zvršiti; poskrbelo je pa túdi letos spominske liste fárnim konfirmándušom; Gustáv Adolfa društvi je páli podelilo 400 din; nadale diakoniss dómi v Novom Vrbasi 100 din., za zidanje cerkvi v Seli 1000 din. — Správišče je vkúpglásno nazázjébralo dotèšnje vrélo delajòčo upravo, dónok za edno nóvo podpredsednico Furek Irena r. Kúlič, za edno nóvo tajnico Flisar Irma i za vesničko odbornico v Adrece Gergorec Eva r. Kardoš so zvol-

jene. Med správiščem je predanovski moški khoruš pod vodstvom Jonaš Štefan kateheto navdúšeno spopèvao „Diči, diča moja . . .“ prelèpe pesme 1. i 2. veršúš. Nazádnje so se predsednica z poštitúvanjem spòmnila z dvé mrtelnivi článici, Janža Žužane z Predanovec i Hašaj Ane z Gorice, potem so se zahválili vsem, ki so društvo morálno, ali materialno podpèrali i Božo pomoč prosévši na nadalnje delo društva, so správišče zaključili.

Domanjšovci. Na Kristušovoga vnébozastoplènja svétek, májuša 2.-ga se je vršila pri nás konfirmácija. Letos je biló pri konfirmáciji 12 dečkov i 10 deklic, vsega 22 decé. Tò leto se je vršila konfirmácija v vogrskom jeziki. Cérkev je puna bila vernikov, ki so z veseljom vzéli na znánje, da tá deca kak verne evangeličanske kotrige ščéjo slúžiti našoj cèrkvi i našoj fari. Naj Gospodni Bog blagoslovi té naše konfirmándušje i njihove stariše. Po skončanji konfirmácijskoga osvétka so se konfirmándušje dáli slikati z dúhovnikom.

Odlikovánje. Titán Iván šolski upravitel v Kúpsinci je odlikováni z rédom sv. Save V. r. Našemi zaslúženomi prosvetnomi delavci s srcá čestitamo k tomi visikomi priznánji!

Premestitev. Banfi Štefan, učitel v Turnišči, je po posredovánji cerkveni oblásti premeščen v Morávce. Pozdrávamo g. Bánfija na njegovom nóvom slúžbenom mesti, blagoslov Gospodna proséči na njegovo delo med verebrati, med štere je samo po tak dugom vrèmeni i telki težkòčaj znao priti.

Himen. V soboto 11. mája ob 7 vóri večer je v ev. cerkvi v Gornji Sláveči pred sv. oltárom Gospodnovim do groba obstojéčo vernost i lúbéznost oblúbo g. med. univ. Dr. Gulič Vladimir Miroslav, banovinski zdravnik v Marenbergi (prvle sekund. zdravnik v Sobočkoj bolnici) gospodičini Fártek Ilonki, prilúblenoj hčérki g. Fártek Franca, cerkv. inšpektora Slavečke fare. Kak svedoka sta fungirala od stráni ženina g. Mencej Franjo, šol. upravitel v Vuhredi, od stráni neveste pa njéni brat g. Fártek Bélá, mlinar i posestnik iz Serdice. — Mládmi poročenomi pári želimo ešče „ad multos annos!“

Turobni glási. Zádñji mēsec so se od-selili vu večnost: s *Soboške fare*: Hujs Magda st. 65 l. v bolnici s Kúkeča; Podiesek Janoš z Mlajtinec st. 77 l.; Novak Eva v Nemšavci st. 75 let. — z *Puconske fare*: Kúronja Mikloš v Moščanci, star 73 leta; vd. Janža Ana, r. Kovač v Pužavci, st. 76 l., Franko Ana, r. Kerčmar v Markišavci, st. 52 l.; Ficko Katalēna v Krnci, st. 82 l., Kovač Ivan v Šalamenci, st. 64 l. — z *Gor. Slavečke fare*: Šárkánj Aleksander, otrok iz Nuskove v 12 vŕr starosti; Kočar Marija r. Kúzmíč, omožena, iz Sotine st. 56 l.; Fartek Jozefa r. Maltz, omožena, posestnica iz Kuzme st. 60 l.; Krpič Štefan iz Sv. Jurija st. 8 mese-cŕv; Ivanič Marija iz Dol. Slaveča st. 1 i pol dnēva; Jud Franciška r. Katzbeck, omožena, iz Matjaševci st. 52 l. — z *Domanjšovske fare*: vd. Jámbor Peter Čikečkavas st. 73 l.; vd. Pŕczak Franciška roj. Luthar Domanjšovci st. 65 l.; áprilíša 8 ga je mrŕ v Varaždini na orožne vaje pozvání mladēnc Šancza Ernŕ iz Domanjšovec v 30 lét starosti. Pokopan je blo na Varaždinskŕm cintŕri. V nedelo áprilíša 28-ga smo se spominali žnjega pri vogrskŕj božŕj slúžbi v našŕj cŕrkvi, gda so od vrlŕga mladēncu slobŕd vzéll staríše, tri sestre, rodbina, znánci, prijá-telje, gasilci i cēla fara. — Naj počivajo v míri do blájženŕga goristanēnja!

Bojni stroški. Nikša velka ameriška banka je zračunala, kelko potrebújejo po-edine držáve na bojno: Anglija 12.8, Francija 7.4, Nemčija pa 13.6 milijárd dolárov na leto. Na dén potrošijo vse tri držáve 90 milijŕnov dolárov, v šterŕj šumi so nej zračunane potoplene ládje i kvár bombardēranj. — Kelko hasnovitoga i dobroga bi se lahko napravilo za té pēneze!

Dogodki zádñjega mēseca. Med zavēz-niki i Nemčijŕv se je začnŕla resna bojna. Nemci so vdrl i Holandijo i Belgijo, ár je Anglija ogrŕžala njih neutrálnost. Nemci so postavili v boj močno motorizirano armádo i po francoskŕj vŕdbi do 10 jezero eroplánŕv. Holandija je v prvi peti dnēvaj zgúbila 100 jezero vojákov, záto se je njēna vojska podála. Vláda pa je sklenŕla ešče nadale v bojnom stánji biti z Nemčijŕv. Zdad se v Belgiji zbērajo na nŕvo holandske čete. Samo máli tál Holandije je ešče v zavēzniški rokáj. Zasēdba Holandije zadene za Nemčijo mogočnost, ka do njēni eropláni z

lejkŕtov doségli Anglijo, štera je komaj 180 km oddaljena od holandske obále. — Nemci so prek južne Belgije i Luksemburga vdrl že do francoske granice i zavéll po krvávi bitkaj varŕš Sedán. Nemci že napádajo Maginotovo črto. — Po Belgiji i francoskŕj granici se bijejo najstrašnejše bitke, v šteri obá tábora velke zgúbe máta v tankaj, eroplánaj i lúdej. — Obá tábora se zavēdata, ka de se v toj „návjékšŕj bitki zgodovine“ odlŕčo šŕrš národŕv. — Norvéško so Nemci v južnom i srēdnjem táli očistili. Samo na severi se vodijo ešče bitke. — Italijanski tisk ostro napáda Francijo i Anglijo; po cēloj držávi so bíle demonstrácije prŕti zavēz-nikom. Amerika je pozvála svoje držávljáne z Itálije domŕ, ka zadene, ka račúna z vstŕpom Itálije v bojno. V krátkom se čáka odločitev Mussolinija. — Berlinski listi naglášajo, ka Rusija, Nemčija i Itálija garantirajo, ka na Balkáni ne pride do nikši sprememb. — Amerika se z velkov náglícŕv oborožuje. — Švica je mobilizirala i zastrážila vse svoje granice i je pripravlena do konca brániti svojo neutrálnost. — Prijátelstvo med našŕv držávoŕv i Vogrskŕv se vse bole poglábla. — Z Beográda je odišlo odposlanstvo v Moskvo, štero má namen skleniti trgŕvsko pogodbo med obema držávama.

MIRO DOMAJNKO

MURSKA SOBOTA, Lendavska cesta

(prek od tovarne BENKO)

PRVO PREKMURSKO POGREBNO PODJETJE

PRODAJAM:	Nagrobne vence umetne od	Din 60.—
	Mrtvaške rakve mehki les od	Din 160.—
	Mrtvaške rakve trdi les od	Din 750.—
	Mrtvaške rakve kovinaste od	Din 1250.—
	Mrtvaški prtí (šlari) nav. od	Din 30.—
	Traki za vence od	Din 20.—

IN VSE DRUGE POTREBŠČINE!

SKLADIŠČE PRI POKOPALIŠČU.

Sprejmem naročila tudi za sveže vence!!

Izposojam mrtvaški oder (ravatal) in voz.

Izvršujem: kompletne pogrebe, prevoze in izkope vse po zmerni cení.

POPOLNOMA DOMAČE PODJETJE!!!